

Κυριακή ΙΕ΄ Λουκᾶ - Τοῦ Ζακχαῖου (Λουκ. ιθ΄ 1-10)
21 Ιανουαρίου 2007

Ό Ζακχαῖος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου μὲ τὴ στάση του ἀποκάλυψε μιὰ βασικὴ ἀλήθεια. Πῶς εἴναι μεγάλη ἐντροπὴ γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ νὰ ἀμαρτάνουμε προσβάλλοντας τὸ ὄνομά Του καὶ μεγάλη εὐτυχία νὰ κοινωνοῦμε μὲ τὸν Χριστό.

Γι’ αὐτὸ ὁ ἴδιος ὁ Ζακχαῖος «δὲ φοβήθηκε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴν γελάσουν μαζί του· δὲν λογάριασε τὴν ἡλικία του καὶ τὴν θέση του, μόνο ἔτρεξε κι ἀνέβηκε στὸ δέντρο». Γιατὶ εἶχε μιὰ καὶ μοναδικὴ ἐπιθυμία, νὰ δεῖ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ κοινωνήσει μαζί Του».

Ἐτσι, ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ δὲν πέρασε ἀπαρατήρητη ἀπ’ αὐτόν. Απεναντίας, γίνηκε ἡ αἰτία γιὰ ἔμπρακτη μετάνοια. Σὲ ἀντίθεση μὲ ἐμᾶς τοὺς ἀμαρτωλούς, ὁ Χριστὸς περνάει δίπλα μας καὶ μένει ἀπαρατήρητος. Δὲν Τὸν προσέχουμε, μήτε τοῦ ζητοῦμε νὰ μείνει μαζί μας. Τὸν ἀφήνουμε νὰ προσπεράσει γιατὶ ντρεπόμαστε νὰ Τοῦ ποῦμε πὼς εἴμαστε ἀμαρτωλοὶ καὶ νὰ τοῦ ζητήσουμε συγχώρηση.

Γιατὶ πολλοὶ εἴναι ποὺ ντρέπονται νὰ μετανοήσουν καὶ δὲν ντρέπονται νὰ ἀμαρτάνουν. Ντρέπονται καὶ φοβοῦνται τοὺς ἀνθρώπους μὴν τοὺς ποῦν πὼς εἴναι μὲ τὸν Χριστὸ καὶ δὲν ντρέπονται καὶ δὲν φοβοῦνται ποὺ εἴναι μὲ τὸ διάβολο.

Καὶ ντρέπονται νὰ πᾶνε στὴν Ἐκκλησία, νὰ ἔξομολογηθοῦν, νὰ κοινωνήσουν καὶ τὸ πιὸ ἀπλό, νὰ κάνουν τὸ σταυρό τους. Τί θὰ πεῖ ὁ κόσμος! Πῶς θὰ μᾶς κρίνουν οἱ ἄλλοι; Μὴ δείξουμε πὼς δὲν εἴμαστε «σύγχρονοι», δὲν ὀκολουθοῦμε τὸν καιρό μας!

Ἐτσι, κανονίζουμε τὸ βίο μας, τὴν πορεία μας, σύμφωνα μὲ τὴν κρίση τοῦ κόσμου. Καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο καὶ ἀνυσηχητικό, χάνουμε ἥ δὲν ἐπιδιώκουμε τὴ σωτηρία μας γιὰ χάρη τοῦ κόσμου. Εἴμαστε ἔρμαιοι στὴν κριτικὴ τῶν ἄλλων καὶ ἀφήνουμε τὴ ζωὴ καὶ τὴ σωτηρία μας σὲ χέρια ἀκατάλληλα, ἀνάξια καὶ ἐπικίνδυνα.

Ο Ζακχαῖος ὅμως μᾶς δίνει ἔνα γερὸ μάθημα. Ποιὸ εἴναι αὐτό; Μὰ τὸ νὰ ἀγνοοῦμε αὐτὸὺς ποὺ μᾶς βάζουν ἔμποδια καὶ μᾶς δημιουργοῦν δυσκολίες. Ἐπειδὴ τὸ θέμα τῆς δικῆς μας σωτηρίας εἴναι προσωπικὸ καὶ μοναδικό.

Καὶ ὅπως αὐτὸς βρῆκε τρόπο νὰ ξεπεράσει τὶς δυσκολίες καὶ νὰ ὑπερνικήσει τὰ ἔμποδια, μὲ τὸν αὐτὸ τρόπο καὶ ἐμεῖς μποροῦμε νὰ πορευτοῦμε. Ἄς μὴν ἰσχυριστοῦμε λοιπὸν πὼς ἔχουμε ἔμποδια ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά μας, τὴν κοινωνικὴ θέση, τὴν ἡλικία, τὶς διάφορες καταστάσεις, τὴν κοινὴ γνώμη. Τίποτε ἀπ’ ὅλα αὐτά! Τὰ βάζουμε στὴν ἄκρη. Γιατὶ τὸ θέμα

τῆς σωτηρίας εἶναι τεράστιο καὶ καθοριστικὸ.

Κάνοντας λοιπὸν αὐτὸν τὸ πρῶτο καὶ οὐσιαστικὸ βῆμα, προχωροῦμε στὸ δεύτερο, ποὺ εἶναι νὰ βροῦμε τοὺς συνανθρώπους μας καὶ νὰ μοιιάσουμε μαζί. Γιατὶ ἡ κοινωνία μὲ τὸν Χριστό, σημαίνει καὶ κοινωνία μὲ τὸν πλησίον, ἀφοῦ τὸ ἔνα ὑπάρχει μέσα στὸ ἄλλο.

Γι' αὐτὸν μὴν ποῦμε πὼς τάχατες τὰ ἔχουμε καλὰ μὲ τὸ Θεό, μὰ δὲν τὰ ἔχουμε καλὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Λέμε ψέμματα, ὅπως τονίζει καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Εἶναι δυνατὸ νὰ λέμε πὼς ἀγαπᾶμε τὸ Θεό, ποὺ δὲν τὸν βλέπουμε καὶ δὲν ἀγαπᾶμε τοὺς συνανθρώπους μας, ποὺ καθημερινὰ τοὺς βλέπουμε μπροστά μας;

Καὶ πάλι, ὅποιος δὲν ξέρει τὸ Θεό, μήτε τὸν ἄνθρωπο γνωρίζει κι ὅποιος δὲν συναντήθηκε μέσα του μὲ τὸ Θεό, μήτε καὶ τοὺς ἀνθρώπους συναντάει γύρω του...».

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κοινωνία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, δὲν μποροῦμε νὰ λειτουργήσουμε διαφορετικά. Εἰδεμὴ διασπᾶμε τὴν ἐνότητά της καὶ τὴν κοινωνία μὲ τὸ Χριστό.

Καὶ διασπᾶμε αὐτὴ τὴν ἐνότητα, ὅταν διαπράττουμε ἄδικες καὶ ἀμαρτωλὲς πράξεις. Τότε βεβαίως πρέπει νὰ ντρεπόμαστε γιατὶ ἀλλοιώνουμε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ φοβόμαστε γιὰ τὴ δίκαιη κρίση Του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἂν εἶναι νὰ ντρεπόμαστε γιὰ κάτι, αὐτὸν εἶναι ἡ δική μας ζωὴ ποὺ εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἂν εἶναι νὰ φοβόμαστε, αὐτὸν εἶναι ἡ ἄδικη καὶ ἀμαρτωλὴ τακτική μας.

Τὸ ἔρωτημα ποὺ μπαίνει, εἶναι ἀν ἐμεῖς ἐπιθυμοῦμε τὴν ἀλλαγὴ; Αναζητοῦμε τὸν τρόπο γιὰ τὴ σωτηρία μας; Προσπαθοῦμε νὰ βροῦμε καὶ νὰ κοινωνήσουμε μὲ τὸν Χριστό;

Γιατὶ ὁ Χριστὸς ἤλθε γιὰ νὰ βρεῖ καὶ νὰ διασώσει τοὺς ἀμαρτωλοὺς. Ὄλους. Καὶ βεβαίως καὶ ἐμᾶς! Καὶ βρίσκει ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦν νὰ τὸν συναντήσουν· ποὺ τὸν ἀναζητοῦν. Προσπαθεῖ νὰ διασώσει ἐκείνους ποὺ ἐπιθυμοῦν ὅχι μόνο νὰ ἔχουν μαζί Του μιὰ συνάντηση τυπικὴ καὶ συμβατική, μὰ ἐκείνους ποὺ πῆραν τὴν ἀπόφαση ν' ἀλλάξουν καὶ ν' ἀναγεννηθοῦν, ὅπως τότε ὁ Ζακχαῖος.

Ἐκείνους ποὺ λένε ἀφήνω πίσω τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο τῆς φθορᾶς καὶ τῆς πτώσεως καὶ παίρνω τὸν καινούργιο τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀφθαρσίας.

Ἄρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]